

Ільїна Олена

аспірант,

Луганський національний аграрний університет,

м. Харків, Україна

ВПЛИВ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ НА ІНВЕСТИЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ

Держава бере участь в інвестиційному процесі як прямо через державний сектор економіки, так і опосередковано, через свої інститути: органи виконавчої влади та місцевого самоврядування, Національний банк, Фонд держмайна, Державний антимонопольний комітет.

Держава здійснює інвестування тих галузей і виробництв, продукція яких має загальнонаціональний характер і найближчим часом вони не підлягають приватизації, таких, як оборонна галузь. Це може бути, як окремі об'єкти загальнодержавної інфраструктури: магістралі, термінали і т. п.

У перехідний період функції інвестора в соціальній сфері також повинні залишитися за державою. Деякі підприємства сільського господарства (особливо збиткові) також повинні інвестуватися з держбюджету. Ця антиринкова міра може бути скасована лише в слідстві приватизації в сільському господарстві і насичення ринку його продукцією [1, с. 65].

При активізації інвестиційної діяльності держава може інвестувати кошти в розвиток виробництва, суть яких обумовлюється необхідністю прискореного розвитку економіки. Таке інвестування може здійснюватися державою і на паритетних засадах з іншими інвесторами, включаючи іноземні. Організаційні форми такої діяльності можуть бути різноманітні: консорціуми, холдинги, корпоратизовані підприємства, акціонерні товариства і т.п.

До форм непрямого впливу держави на інвестиційну діяльність відносять: державне кредитування, державні позики, роздержавлення і приватизація, податкове регулювання, амортизаційна політика, ліцензування та квотування, державний лізинг, антимонопольні заходи та ін. Засоби непрямого впливу держава реалізує через свої інститути як учасник інвестиційної діяльності [2, с. 4].

Держава здійснює захист національного інвестиційного ринку шляхом митної та податкової політики, тим самим заохочуючи розвиток національного виробництва, експорт товарів і прагне залучити іноземні інвестиції.

Кредитно-інвестиційна політика здійснюється державою через Національний банк шляхом регулювання попиту і пропозиції на залучені грошові ресурси. Національний банк залежно від стану економіки здійснює кредитну експансію або кредитну рестрикцію.

Політика кредитної експансії проводиться в період економічного спаду, коли необхідно активізувати кон'юнктуру ринку, розширити обсяги виробництва, збільшити зайнятість і т.п. [3, с. 56].

Політика кредитної рестрикції проводиться з метою отримання інвестиційної активності. Подорожчання кредитних ресурсів підштовхує інвесторів до вкладення коштів в найбільш ефективні, прибуткові проекти.

Центральні банки істотно впливають на інвестиційну діяльність через регулювання норми обов'язкових або мінімальних резервів. Норми обов'язкових резервів для комерційних банків встановлюються у вигляді певного відсотка від суми депозитів, які зберігаються в Центральному банку на їх рахунках. Збільшення норм обов'язкових резервів призводить до зменшення кредитних ресурсів і, навпаки, при їх зниженні комерційні банки розширюють кредитні операції, збільшують частки довгострокових кредитів [4, с. 114].

Державний інноваційний фонд створений для фінансування та матеріально-технічної підтримки заходів щодо забезпечення розвитку і використання досягнень науки і техніки.

Дієвим суб'єктом інвестиційного процесу в державі з ринковою економікою є її фінансово-кредитна система входять банківські і небанківські установи.

Банки в інвестиційній діяльності поряд з традиційними функціями кредитно-розрахункового і касового обслуговування, депозитними операціями значно розширюють свою діяльність шляхом впровадження операцій з цінними паперами, інвестиційного кредитування, проектного фінансування, довірчих операцій.

Виходячи з вищевикладеного слід зазначити, що значний вплив на інвестиційну діяльність мають позабюджетні фонди, через які держава формує додаткові джерела фінансування: Державний Інноваційний фонд, Фонд сприяння зайнятості та Пенсійного фонду.

Список використаних джерел

1. Плахій М.О. Вплив інвестиційної політики на економічний розвиток регіонів / М.О. Плахій // Фінанси України. – 2004. – № 8. – С. 64-67.
2. Козлова А.І. Проблеми формування інвестиційного ресурсу / А.І. Козлова // Формування ринкових відносин в Україні. – 2003. – № 5 (24). – С. 3-7.
3. Ревуцька Н.П. Сучасні інструменти залучення іноземного капіталу / Н.П. Ревуцька // Цінні папери України. – 2004. – №9. – С. 54-56.
4. Симоненко Л.І. Інвестиційний процес в Україні в умовах перехідної економіки / Л.І. Симоненко // Фінанси України – 2000. – №5. – С. 112-115.

Навроцький Степан

*д.е.н., професор, головний науковий співробітник
відділу фінансово-кредитної та податкової політики*

ННЦ «Інститут аграрної економіки»

м. Київ, Україна

Дранус Валентин

асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський, Україна

Мельничук Любова

к.е.н., доцент кафедри економіки підприємства,

Чорноморський національний університет імені Петра Могили,

м. Миколаїв, Україна

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ОСНОВ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ АГРОСТРАХУВАННЯ ТА ФОРМУВАННЯ НОВИХ СТРАХОВИХ ПРОДУКТІВ

Застосування діалектичного методу пізнання дало змогу поєднати в дослідженні епістемологічний та інформативно-онто-